

Остап Соколюк Дарксіті

РОЗДІЛ 1. «МЯТЕЖНІ» ДУШІ

«Життя — це гра, першим і головним правилом якої є — вважати, що це не гра, а все дуже серйозно».

Нотатки, джерело цитати втрачене

Від Пола

Скільки себе знаю, ніколи не думав про те, куди котиться моє життя. Дехто вважає, що так і треба. Інші кажуть, що життя без цілі це чи не найгірший гріх. Щодо мене то я й не намагався робити щось правильно. І це спрацьовувало — роки мого життя тихо плинули у небуття, наповнені рутинною.

Проте цього ранку щось пішло не так. Ліла, котра завжди спала до десятої, встала десь о сьомій. Вона довго щось робила, ходячи по квартирі, а я слухав це крізь сон. І було у цьому, зрештою, щось зворушливе. У тому, що поки ти спиш, десь там у квартирі хтось начебто стереже тебе, виконуючи якісь свої ранкові ритуали.

Але все виявилось зовсім не так, як у солодких снах.

— Доброго ранку, ко...

...хана. Я нахилився до своєї дівчини (можливо, майбутньої дружини. Я уже думав про це. Ми були разом чотири роки. Три із яких — прожили в одній квартирі), щоб поцілувати її, але вона сахнулась. І тоді, весь розпатланий, сонний, стоячи у вітальні, я побачив, що Ліла зібрала свої речі.

Відчуття змінились, як вода у душі, коли перемикаєш із гарячої на крижану.

— Не треба мене цілувати, Пол, — відмахнулась вона, скривившись.

— Що сталося? — промовив я не своїм голосом. Це був особливий, стерильний голос для ситуацій, у яких я не хотів себе бачити.

— Я йду від тебе, — стиснула вона свої голосові зв'язки так, що я заледве почув її.

— Чому? — стерильно запитав я.

Якийсь час вона нібито заклопотано складала речі.

— Що знову сталося, Лі? Чому ти психуєш?

І тут дівчина вибухнула:

— Я психую?! Я психую?!

— Так... Ти ж останнім часом була така задоволена. Така щас...

— Я це робила навмисне. Навмисне! Я... я... — вона затнулась, на очах виступили сльози. — Я хотіла виправити все. Думала, що якщо почну

поводитись як щаслива, то все зміниться. Вони ж кажуть: радій і тоді реальність зміниться.

— Хто каже?

— Автори довбаних книг! Але нічого не змінилось...

Я відступив від неї крок назад. Всередині мене все похололо, ніби я стояв під крижаним душем уже довгий час. І хотілось атакувати. Бити у відповідь.

— А що тобі не так? Що тобі постійно не так?

— Пол, у тебе нема майбутнього. Ти гнилий чоловік. Заледве зводиш кінці із кінцями. Нікуди не прагнеш. У тебе нема цілі, нема... мрії.

— Це ти також прочитала у тих книгах? — хмикнув я.

— Що прочитала? Що ти гниляк? Це навіть дурному ясно, — вони зиркнула на мене, мов плюнула люття зсередини.

— А ти? Чого ти варта? Принцеса, так? Ти постійно пердиш! І... від тебе може смердіти. Ти не заслужила кращого!

Я сів у крісло — не хотілось кричати на неї зблизька. Адже я міг не стриматись і вдарити. Ліла відійшла до вікна і зітхнула.

— Я знаю, що не принцеса, Пол.

Припини називати мене по імені, сучка!

— Але я думаю про майбутнє своїх дітей. І народжувати від тебе... Жити у твоєму

майбутньому... Немов взяти кредит на квартиру і кинути роботу. Безнадійно.

Вона завжди була мастак придумати невдалі порівняння.

— Діти, блять...

Я фиркнув і замовк. У кімнаті настала тиша. Одна із тих, за спиною якої приховується найстрашніше прагнення людини — убивати. При чому не просто знищити суперника, а змусити його мучитись якомога довше. Дивно, ще кілька хвилин тому я думав про Лілу дуже ніжно.

Дівчина підійшла до сумок, присіла на мить на диван, але пролунав дзвінок мобільного.

— Так? Ви уже під під'їздом? Гарзд, я виходжу.

Вона підвелась. І тут я зрозумів, що це кінець. Нікому нічого не докажеш. Нема сенсу для злості — мій об'єкт ненависті покидає мене.

— Я допоможу із сумками, — зриваюсь із місця. Вона не заперечує.

Уже біля дверей, взуваючись, Ліла раптом каже фразу, яка западає мені глибоко у свідомість. Можливо, це гасло всього мого життя:

— Я старалась тебе любити, але тебе легше ненавидіти...

ІНШИЙ

Я прокинувся. Є така мить після сну, в якій ти ще не розумієш, хто ти і де. Мозку потрібна якась секунда, щоб почати наповнювати себе (тебе? кого?) спогадами. Короткою біографічною інформацією. Ну, і от уже за мить ти розумієш, що життя твоє лайно, а прокинувся ти також не у кращому місці на планеті. Так от, я готовий віддати все, аби ця мить незнання тривала вічність. Хтось у мені окремо від мозку прагне НЕ знати нічого!

Проте я прокинувся. І одразу відчув запах — моя постіль смердить потом, сигаретами і алкоголем. Насправді, тут є ще якісь далеко не прекрасні запахи, але я їх не розрізняю. Підводжусь на ліжку і опускаю голову. Переді мною волохате, велике тіло чоловіка. М'язи, що колись були потужними і рельєфними. Тепер я більше схожий на рестлера, що після багатьох поразок, пішов на пенсію спиватись дешевим алкоголем.

Пропитий рестлер. Сморід. Пожовкла постіль і приреченість. Чим ще мені наповнити дійсність?

Після миті незнання, між сном і реальністю, у нас завжди є вибір — що взяти першим у голову? Яким уявити себе? Мозок не спинити — він обов'язково зробить свою справу. У цій ситуації особисто я просто намагаюсь ігнорувати його.

Підводжусь на весь свій майже двохметровий зріст і йду у ванну. У дзеркалі знаходжу своє відображення — лису голову, хмуре обличчя,

квадратну щелепу. Коли я встиг полісити? Чому?

— Рагнар, — спльовую я слово у раковину і починаю чистити зуби затертою щіткою, котрою стидно навіть унітаз протерти. — Рагнар...

Що це за слово? Що воно значить? І чи хочу я згадати про це?

Буквально змушую себе залізити у душ, обмитись. Де кляте мило? Мені вдається знайти огризок мила, але більшість часу я просто стою під душем. Рушник смердить так, що його хочеться не викинути, а спалити.

Що ж, здається, тепер я готовий діяти. Але що «діяти»? Повертаюсь у кімнату і розумію, що просто необхідно відкрити вікно. І як я спав у такому затхлому приміщенні і не задушився? Знадвору проникають звуки мегаполісу. Ось чому я ніколи не відчиняю вікно перед сном: надто багато криків, надто багато поліцейських сирен. Безкінечний потік злочинності.

Не те, щоб я не міг терпіти це все. Просто воно мені нагадує дещо. Нагадує про те, що я забув. До речі, забув сказати — надворі уже вечір.

Я прокинувся у мегаполісі. У великому чорному місті, що, немов страшний сон, виринає із пільми. Який він? Просякнутий знуцаннями людей над людьми. Насичений щурами. Ці істоти переносять із собою всю ту заразу, котру ми так старанно намагаємось приховати. Але щури

пов'язують нас. Пов'язують багатих і доглянутих людей у своїх розкішних оселях і бідних та занехаяних мешканців міських нетрів. Щури це наочний доказ того, що нам не відмежуватись від лайна. Навіть, якщо ти сидиш у якомусь фешенебельному готелі і тобі смокче якась вимита хвойда — ти відчуєш це. Брудну людську сутність, що сочиться крізь кольорову, красиву картинку. Ти відчуєш щурів, що прогризаються у дірах цих дорогих стін.

— Рагнар, — губи мимоволі промовляють це слово, і я відчуваю обриси кривої посмішки на своєму обличчі. Щурі нас пов'язують. Ви навіть можете передати ними звістку. «Здоров, моє життя лайно. А твоє?»

Я відчиняю холодильник і довго витріщаюся на його внутрішню порожнечу. Прірва дивиться у прірву. Схоже, я уже давно нічого не готую вдома. Потрібні гроші. «Вони у тумбочці. Під чистими трусами, котрі ти ніколи не вдягаєш», — підказує мені мозок. Дістаюся туди і бачу цілі пачки. Невже я такий багатий?

Живіт нетерпляче бурчить. Увечері також потрібно снідати. Я відраховую собі декілька купюр, вдягаю джинси і сорочку, котрі валяються на дів'яковому дивані. Схоже, одяг ніхто не прасував уже кілька століть. Та пахне він непогано. Може, у мене навіть парфуми є?

У цю мить лунає телефонний дзвінок. Міський телефон, адже мобільного у мене нема.

— Слухаю?

— Рагнар?

Пауза. То от що воно таке — моє ім'я. Рагнар. Тепер я відчуваю смак цього слова. Як мені подобається поєднання цих звуків. І я точно знаю, що це ім'я я дав собі САМ! Тому я так його люблю.

— А хто по-твоєму?

Чоловік по той бік заговк. Він боїться мене? Звичайно.

— Рагнар, ми збираємось о пів на десяту у «Міранді». Ти ж пам'ятаєш?

У цю мить я знаходжу блокнот на столику. Там все записано.

— Обов'язково, — промовляю лінивим голосом лева, котрого безпідставно потривожили. — Щось іще, Рікі?

Сцикун — от що я знаю про цю особу. А людина, котрою керує страх — найнебезпечніша людина. Вона зрадить тебе через страх. Вона підставить тебе через страх.

— Нічого... Мене просто попросили... Про всяк випадок, — тріпоче його голос, мов прапор на вітру.

— Ад'ю, — промовляю я і ставлю слухавку.

Хай чому чорт, але мені стало краще! З'являється прагнення кудись рухатись. Відчуття

своєї сили, своєї переваги над людьми, дає велику енергію. І це мій улюблений сорт енергії — відчуття переваги над іншими. Вдягаю наручний годинник. Схоже, це найдорожча річ у моїй квартирі. Подарував його собі на День народження.

«Так, це все?» Завмираю перед коротким дзеркалом у передпокої. Не хотів би зустрітись із самим собою у темному провулку: лисий здоровило у шкіряній куртці.

— Рагнар, — ошкірився я сам собі, немов ведмідь.

Згадав! Мало не забув найголовніше. Я повертаюсь у кімнату і дістаю із тумбочки пістолет. Масивний сорок четвертий магнум. Хтозна, можливо, сьогодні доведеться когось убити.

Від Пола

Єдине, що я обожаю у своєму житті — це нічні поїздки містом. Коли я сідаю у своє авто і просто їду без клятої цілі.

Я знаю всі ці вулиці як свої п'ять пальців. Тіло працює на автоматі, керуючи машиною. Гуде двигун. Дорога вільна від заторів. І мозок мій впадає у дивний стан. Важко пояснити, але він означає для мене «безмежну безтурботність». Спокій, котрий ніколи себе не вичерпає.

Нічне місто палає. Вітрини, ліхтарі, вікна

будинків. Все це відчайдушно бореться із пільмою. Зоряне небо відступило і приховалось десь далеко за межами людського ока. Скільки ж електрики споживає цей величезний мегаполіс? Здається, я десь чув, що тут 350 тисяч вуличних ліхтарів. 350 тисяч! Це як населення великого міста. Місто у місті. Скільки ще я не знаю про місце, де живу уже багато років?

Асфальтна стрічка веде мене крізь павутину вулиць у знайомі місця. І чому ми так любимо знайомі місця?

— Здоров, як життя?

— Ти приїхав і уже краще!

Це Боб. Товстун, що тримає невеличку будку зі швидким харчуванням. Гамбургери, хотдоги, картопля фрі. Нічого особливого, але я звик його відвідувати кожного разу, коли вибираюся на свою нічну прогулянку.

— Тобі як завжди? — питає усміхнений Боббі.

Він відкладає у бік кишенькову книгу, котру постійно читає. Але я ніколи не можу розгледіти її назву на титульній сторінці.

— Як завжди, — киваю.

Виходжу із машини і приємний стан безтурботності відступає. На обличчі доводиться відображати якусь міміку. Але я люблю Боба. Він завжди радий мені.

— Як там Ліла?

— Кинула мене.

Боб розгублено завмирає:

— Що? Як так?

Ось так часто звична увічливість закінчується розкриттям неприємних фактів про людину. Ми змушені балакати про наші буденні речі, щоб підтримувати розмову. І тут зненацька виявляється, що хтось сховався вчора до лікаря і виявив у себе ракову пухлину. Звичайна буденність, котра раптом вибила у тебе землю з-під ніг.

— Не знаю...

Звісно знаю.

— Вона просто пішла. Сказала, що...

Сказати правду? Схоже, так завжди простіше.

— ...я гнилий.

— Гнилий? — здивовано перепитав Боб.

— Так. Живу без цілі. Що у мене нема майбутнього. І вона не хоче мати зі мною сімю.

— От тобі й на... Тратиш на них найкращі роки свого життя і після цього — така вдячність!

Боб несміливо пожартував і крадькома глянув на мене. Хитрюга. Він завжди прагне підняти настрій своїм клієнтам. Я злегка посміхнувся — хай знає, що я не проти жартів над собою.

— Вони постійно думають про сім'ю, — розвів товстун руками. — І тут їх нема за що винити.

Але головне ж не це, правильно друже?

Головне, те що я дізнався правду про себе.

— Так. Діти. Їм потрібно народжувати. Що ж, я не мав чим її переконати залишитись. Знаєш, коли вона покинула мене я відчув... Я не відчув, насправді, що мені погано. Що я втратив свою любов. Ну, і таке інше.

— Значить, все сталось якнайкраще. Вона сама тебе кинула, коли у ваших стосунках уже не було сенсу. Тепер ти вільний, як вітер! Вибирай будь-котру!

Він подав мені моє замовлення, і я жадібно вп'явся зубами у гамбургер. Чесно кажучи, зголоднів як вовк.

— Ти інше послухай, Пол! Сьогодні вранці до мене приходив один такий мужик. Бородатий, у плащі, капелюсі і окулярах. Ну, типовий онаніст. Зробив замовлення. Каже, гірчиці більше. Я взявся до роботи. Дивлюсь краєм ока і починаю впізнавати його. Це ж довбаний Леонардо Ді Капріо!

— Та ну! — заледве промовив я із набитим ротом.

— Сто пудів! Щоб я Ді Капріо не впізнав? Після того, як він вимолив свій Оскар, я його мордюку впізнаю під якою завгодно бородою! Ну, я виду не подав. Бачу, людина шифрується як може: зиркає по боках, ніс чухає. Я йому хавку віддав. Він: дякую. А я такий: «Будь ласка, і успіху у наступному фільмі зі Скорсезе». Він завмер на

мить, а потім такий: «Це не я». І давай втікати!

Я засміявся, і з рота посипалась картопля фрі.

— Це не я, чуєш, каже мені Лео! — Боб реготав від душі.

Він розказав ще кілька жартів, жменю пліток про зірок, поки я доїдав. Потім я розплатився, залишивши, як завжди, щедрі чайові.

— Дякую Пол! Завжди дивуюсь, чому ти їдеш аж із іншого кінця міста до мене.

— Воно того вартує, Боб.

Я тисну йому руку і сідаю у автомобіль. Весь цей час я хотів сказати йому ту фразу. Слова, котрі Ліла наостанок залишила у моїй голові. «Я старалась тебе любити, але тебе легше ненавидіти». Як вирок. Я знав, що Боб спростує таке ствердження. Я хотів цього всією душею. А, можливо, не хотів. Адже не сказав, правда? Я поніс цей тягар далі вулицями міста. Коридорами своєї свідомості.

350 тисяч ліхтарів освічували мені дорогу, поки я раптом побачив її. Людину, котра змінила моє життя. Не знаю чому, але мої руки самі скерували авто до узбіччя. Я спинився біля тротуару. Звична дія. Я роблю таке щодня сотні разів. І людина сіла на заднє сидіння. Звична дія — вони роблять таке щодня сотні разів у моєму авто.

Але після цього пасажир сказав несподівану фразу:

— Де бордель, знаєш? Я запізнююсь на роботу.

Очі жінки дивились просто всередину мого нутра.

Від Кален

Ніколи у житті я не відчувала, що мене люблять. Ніколи. Я не знаю із чим це порівняти. Вас, мабуть, любили? Так? Вас же любить хоч одна людина у вашому житті? Довго? Беззастережно? Безпретензійно? Сподіваюсь. Я хотіла би це відчувати. Тому що те, що відчуваю я, схоже на постійний протяг всередині. Немов, хтось забув зачинити двері моєї душі. «Вху-у-у!» — дує холодом.

— Ти не хочеш завести собі kota?

— Ти що? Бідна тварина...

— Чому?

— Вона буде не щаслива зі мною.

Це Тіна — моя сусідка — намагається покращити моє життя. Вона — хороша дівчина і ще зовсім юна. Тіна і не підозрює скільки п'ятьми таїться у серці цього світу. П'ятьма приховується навіть за променями світла. Хтозна, може темрява і є світло, що так майстерно обдурила наші очі. Зрештою, обманути людські органи відчуттів — це раз плюнути, хіба ні?

Вху-у-у! — так приходять Тіна. Вона перелазить через балкон і заходить у вікно, впускаючи протяг із холодного міста. Дивно, але інколи хороші люди приходять у твоє життя із, на перший погляд, поганими речами. Коли дівчина вселилась у сусідню квартиру, її попереднього мешканця — жорстокого убили.

Приїжджали поліцаї. Всіх тут допитували і, звісно, мою оселю перевернули догори дригом кілька разів. Слідчий домагався мене, а потім вимагав взятку. Я вкотре пройшла через пекло існування у тісному соціумі міста. А потім з'явилося це біляве простодушне дівчисько із дрібненькими білими зубами.

— Привіт! Мене звати Тіна! Я тепер ваша сусідка!

Якби у неї був хвіст, вона би помахала ним щосили. Тіна простягнула мені тортик і гордо промовила:

— Я сама його спекла.

Дурепа! Ти ж просишся під згвалтування!

Але я впустила її. Як всі ми впускаємо промені сонячного світла у кімнату, сподіваючись, що це не замаскована темрява. Я впустила її і провела чи не найкращі години свого життя за останні роки проституції у цьому місті.

— Ти звідки? Чим займаєшся?

Спочатку я приховувала усе. Навіть вигадала

багато. Хороша сім'я, збираємось на свята, старший брат, прекрасні племінники і декілька непоганих любовних історій...

Але потім, коли ми одного разу дістались до пляшки хорошого вина, збереженого мною на особливий випадок, я розповіла їй усе. Важко говорити, коли твої слова не просякнуті власними переживаннями, але, чорт забирай, як легко вони ллються із тебе, коли ти зазнав все це на власній шкірі.

Спочатку Тіна шоковано витріщалась, не в змозі закрити рота. А потім, не промовивши ні слова, обняла. Вона обняла мене на диво міцно, як для її маленької статури. І я заплакала. Тихо, беззвучно. Здається, за своє життя я плакала лише кілька разів та й то — на самоті.

Тіна так і не сказала нічого. Ми ще помовчали якийсь час, а потім вона перевела розмову у інше русло. Вона поступила так, як не вчинив би, мабуть, жоден мудрець світу — не сказала нічого, адже не знала таких слів, щоб зарадити. Адже не було таких слів у принципі. Вона просто дала мені змогу... «пролитись». Не знаю, як це краще сказати, бо я ж так і не закінчила школу.

З тих пір, я готова зробити заради Тіни все, хоч вона ще така дурненька — вчиться в інституті, тринькає батьківські гроші і частенько курить травку зі своїми однокласниками на квартирі.

Вху-у-у! Це Тіна з'явилась у моїй однокімнатній оселі, якраз тоді, коли я сильно поспішаю.

— Привіт! Як справи? — каже вона і всідається на свій улюблений сірий диван.

— Проспала. Запізнююсь на роботу, — заклопотано відповідаю, збираючись.

— Не уявляю, як ти умудряєшся проспати ввечері, — посміхається мала.

— Ех, не питай. Ходила за покупками, а потім прилягла на годинку і немов у ополонку провалилась.

Я метнулась до пакунків із магазинів і дістала звідти коробку.

— Це тобі.

— Що? Подарунок?

Тіна здивовано підняла на мене свої блакитні очі, але одразу захопила пакунок. Вона, немов сорока, любила блискучі речі. А мені не було кому робити подарунки, окрім неї.

— Яка краса! Якраз підійде до мого блакитного плаття!

Радісно закружляла дівчинка із прикрасою по кімнаті. Вона навіть хотіла мене обняти, але я застерезливо підняла руки, нагадуючи Тіні, що не люблю ніжностей.

— Рада, що тобі сподобалось. Все, мушу бігти.

Дівчисько вийшло зі мною звичним шляхом через двері і взяло із мене слово повідомити їй, коли повернусь із роботи.

Хм, Кален, після всього, що ти розповіла, здається, що ти збрехала — тебе таки люблять. Справді, можливо. Тіна... Хоч вона й не так давно з'явилась у моєму житті. Хоч вона значно молодша і не так часто заходить в гості. Але це уже значно краще, ніж цілими днями дивитись у стіну і слухати тишу, правда Кален?

Мабуть, справа у іншій любові.

На вулиці довелось ловити таксі із руки. Та мені одразу пощастило — щойно я вийшла, як на дорозі з'явилось авто із шашечками. Я замахала рукою і машина спинилась. Сіла всередину і серце моє чомусь похололо. За кермом сидів звичайний чоловік. Ще молодий, чорноволосий, із густими бровами. Красивий, я би навіть сказала. Серед моїх клієнтів таких не часто зустрінеш.

Проте було щось таке, що я одразу відчула. «Якщо ти поїдеш із ним, він відвезе тебе не туди, куди ти звикла потрапляти».

Мабуть, вся справа у іншій любові. Чоловічій любові.

— Де бордель, знаєш?

Від Раґнара

Бога нема. Нема і не було. Хіба тут можуть бути ще якісь сумніви? Люди прикриваються ідеєю Бога, немов шизофреніки прикриваються своїм варіантами реальності перед лікарями. Немов хворі, котрі приховують свої смертельні зарази бляклою посмішкою на обличчі.

Я неквапливо йду вулицею Дарксіті, і перехожі обачно обходять мене. Ніхто не хоче проблем. Нема дурних, правда ж, Брут? Нема дурних.

— Стейк. Подвійну порцію картоплі фрі. Чорну каву, — роблю я замовлення, уже сидячи у кафе. Офіціантка — істота без минулого і майбутнього із мішками під очима — дивиться на мене своїм водянистим поглядом, немов на нові ворота. Хоча я вечеряю (насправді, снідаю) тут мало не кожен день. Безмозка дурепа! Через це кожного разу я змушений повторяти одне і те саме замовлення.

— Поняла, — каже істота, поправляє свій брудний одяг і йде у бік кухні.

Я мимоволі дивлюсь на годинник. Роззираюсь. У кафе не густо — ще двоє-трое відвідувачів із вигляду схожих на мене. Люди, котрі не хотіли би бути поміченими. Один відомий жартівник якось сказав, що життя більшості людей складається із одного завдання: не висовуватись.

Місто. Величезне, багатомільйонне місто.

Місце, до якого прийшла цивілізація, правильно? Місце, де зараз можна знайти все: будь-які товари, постійні акції і знижки. Безкінечний асортимент розваг. Спокусу на будь-який смак. Страхітливу бідність і захмарне багатство. Ось до чого людство йшло тисячоліттями! Саме сюди — у смердючий, кримінальний і перенаселений тарганами мегаполіс. Люди самі, мов таргани тут — борються за виживання, повзають долівкою у пошуках наживи.

— Жалюгідно, — шиплю я крізь зуби.

У цей момент офіціантка — одна із непотрібних істот на цій планеті — приносить мені замовлення. Не промовивши ні слова, я накидаюсь на стейк.

— Хам, — тихо фиркає офіціантка і клацає своїми каблуками геть.

Обожнюю зневажати людей! І люди — вони обожнюють, коли їх зневажають. Особливо, жінки.

Я завершую свою трапезу, навмисне насвинивши на столі. Потім на якусь мить завмираю: залишити чайові? Чи залишав я їх раніше? Чесно кажучи, не дуже пригадую. Так, я завжди знаходжу спосіб принизити цю безтолкову, але...

— Гарсон! — раптом викрикую я.

Офіціантка неквапливо з'являється біля столу.

— Ну? — невдоволено викручує вона свої губи.

— Як тебе звати?

— Яка тобі різниця? Я не сплю за гроші.

Я розреготався. Так гучно, що усі у кафе звернули на нас свої тьмяні погляди.

— Ти думаєш, що я хочу із тобою переспати? Зовсім здуріла? Подивись на себе, — я розвертаюсь до жінки всім корпусом. — Ти страшна і смердюча. Таке враження, що власник кав'ярні підібрав тебе на сміттєзвалищі. Це значить, що навіть бомжі тебе не хотіли підібрати. Ти виглядаєш на сто років старша, ніж ти є. Ти живеш гірше, ніж якби ти померла. Ти жалюгідний приклад падіння людини.

Вона стояла і дивилась на мене спопеляючим поглядом. Природна реакція — вони всі хотіли би убити того, хто їх ображає. Але не уб'ють — кишка тонка.

— Послухай мене, — продовжую. — Ти хочеш заробляти більше?

Я зробив паузу — вона не відповіла. Я й не очікував.

— Ти хочеш мати більше грошей, для того, щоб вдягнутись краще. Щоб з'їсти краще. Щоб купити собі кращі речі, переїхати у кращу оселю. Знайти собі пристойного мужика. І може навіть, стати самій кращою. А? Хочеш заробляти більше?

— Хочу, — відрубала вона, стиснувши себе руками, немов перед стратою.

— Тобі, бля, запам'ятай мене. І завжди, коли я

приходжу, вітайся, посміхайся, знай, що я замовляю. Пропонуй мені щось новеньке. Запитуй, чи смакувало... І тоді я буду залишати тобі щедрі чайові. І ти БУДЕШ заробляти більше.

Я підводжусь, дістаю із кишені купюру і залишаю її на столі.

— Це мій перший і останній аванс для тебе.

Розвертаюсь і йду. Вона не промовляє ні слова. Я відчуваю, як все всередині неї перевернулось. Думаєте, я роблю це для себе? Ні. Мені байдуже, де їсти. Мені байдуже, де спати — ви уже побували у моїй квартирі. У мене просто інколи виникає непереборне бажання пробудити людей.

— Рікі, любий, зробиш мені кави?

Замість вітання, промовляю я до сраного слимака. Рікі сидить за барною стійкою. Він одягнутий у плащ у стилі старезних американських фільмів. Він п'є каву, але хотів би чистий скотч. Він посміхається мені своїми огидно виряченими очима, немов радий бачити.

Я дивлюсь, як його посмішка повільно сповзає із обличчя, немов фарба, що стікає із мокрого портрету.

— Рагнар, здоров. Я попрошу бармена зробити, — тріпоче він своїм голосом.

— Супер.

Я показую йому свого великого пальця і йду

за дальній столик прокуреного бару. Так, це уже зовсім інше місце. Бар «Міранда Шут». Місце, куди ніхто просто так не потрапляє. Переважна більшість відвідувачі тут — серйозно озброєні. У бармена також завжди наготові вінчестер.

Щодо мене, то тут мій офіс.

— Вітаю зі святом, — бовкнув я, приземлившись на стілець поруч із «колегами по цеху».

— Взаємно, — ліниво відповів із темряви товстун.

Це був Джордан. Перед ним стояла тарілка повна їжі, і, як завжди, було неможливо розібрати, що саме там. Але його це не хвилювало — він поглинав харчову масу методично і вперто.

— І тебе, Рагнар. Щастя тобі, здоров'я, всіх благ, — цинічно посміхнувся худий і високий Остін.

Він був розумним. Головним серед нас.

Ніхто не перепитував із яким саме святом я вітаю. Бандити знали, що це моє стандартне привітання.

— Як спалось? — запитав Остін.

— Як завжди. Спав, як убитий.

— Добре, що «як», — чвакнув Джордан і відпив зі склянки води.

— Ти упевнений? А як же та діваха, із якою ти вчора пішов додому? — очі Остіна поблискували у

напівтінях бару.

Мені перехопило подих. Була дівчина? Невже я забув про це? І що із нею сталося?

— Була задоволена. Відправив на таксі ввечері, — відмахнувся я, намагаючись приховати розгублення.

— Ти ніколи їх не залишаєш на ніч? — поцікавився Джордан.

— А для чого? Ненавиджу спати удвох.

Мої «друзьки» переглянулись.

— Мабуть, він хропе, як слон, — усміхнувся Остін.

— Та ще й бздить люто, — докинув товстун.

Його тіло затрусилось від реготу, а із рота полетіли шматки їжі. Я відхилився, щоб на мене не попало. За це Джордана називали «дробовик»: коли він їв, то часто пирскав зі сміху, або навіть чхав. Звісно, рот цей жирдяй не прикривав при цьому.

— А хто із нас святий? — відкинувся я на спинці стільця. — Що у нас сьогодні?

Я зиркнув на барну стійку — де моя кава?

— Чекаємо розпоряджень, — відповіли вони.

У цю мить події різко прискорились. У Остіна почав дзвонити мобільний; до столику підійшов Рікі і поставив переді мною чашку кави.

— Твоє амерікано. Чорний, — підлабузницьки сказав Рікі і сів поруч.

— Шеф, — злякано сказав Остін і встав. —

Так, шеф?

Ми всі працювали на мафію Мальдіні. Не знаю, чи був він італійцем чи ні, але всі його прихвосні любили дотримуватись стилю італійських гангстерів. Мальдіні не був великою шишкою у цьому місті, але амбіції мав великі.

— Про що балакали? — запитав Рікі.

Ми не відповідали. Джордан відправляв у рот останні порції із тарілки. Я відпив каву. Рікі якусь мить очікувально зиркав на нас, а потім дістав сигарету і закурив. Скільки часу ми уже були у одній команді? Скільки часу я уже порушую закон заради достатку мафії і чи потрібно це мені?

Рікі. У якусь мить він зрадить. Я знав це. Можливо, варто убити його уже зараз? Рука машинально торкнулась мого магнума. Я перевів погляд: Джордан-дробовик. Це скала. Здоровенний бійцівський пес: він вірний тобі до скону, але якщо спробуєш у нього забрати кістку з-під носа — забудь про руку.

— Класна сьогодні... — відкрив рота Рікі, і у цю мить повернувся Остін.

Він важко сів за стіл і також запалив сигарету. Виглядав він стурбовано. Всі завмерли, але ніхто не дивився на нього.

— Мальдіні відправляє нас у Старий Порт. Важливе завдання.

Голос у Остіна був кислий, як зелене яблуко.

— Він ще ніколи особисто не давав мені такі завдання...

Ми всі кивнули, але ніхто не дивився на нього. Ми немов проводжали очима невидимих привидів.

Скільки часу я уже у цій справі, і чи не пора зав'язувати?

Від Пола

У цьому місті у мене ніколи не було друзів. Знайомі, мої тимчасові клієнти, випадкові розмови — от і все. Подруги Ліли мене не могли терпіти, як і я їх. Можливо, якраз через цю ізоляцію моє життя і було бракованим? Навіть не знаю, як я ще умудрився познайомитись із Лілою за таких умов.

Я їхав по дорозі одного із найгірших районів міста. Тут тобі спокійно могли прикласти дуло пістолета до бокового вікна і витрусити із тебе не лише всі гроші, але й душу. Одного разу, коли я був тут, просто на тротуарі десятирічний хлопець застрелив чоловіка мого віку. Здається, то був його батько.

Проте у цьому призабутому Богом місці у мене є один знайомий. Можливо, це таки єдиний друг у моєму житті. Раніше ми із ним нерідко випивали, сидячи на капоті мого таксі. Але з часом... У нього появилось до біса багато дітей і

чоловік був змушений присвятити весь час добуванню грошей. Його звать Ромаріо. Він чорний. Людина, яку ніколи не візьмуть на роботу у пристойне місце.

Я вів свою машину достатньо швидко, щоб ніхто не встиг причепитись. Проте уже кілька разів помітив на собі ворожі погляди чорношкірих пацанів. Сам не знаю, для чого погодився приїхати аж сюди, щоб позичити Ромаріо гроші. Можливо, я розумів, що він єдиний мій друг. Можливо, відчував вину за своє існування. «Вибач, що я існую. Вибач Ліло, що я існував у твоєму житті».

Я криво посміхнувся сам до себе — яка зворушлива сцена. Насправді ж, все набагато прагматичніше.

— Здоров, Рома!

— А-а! Здоров друзяко!

Мій темношкірий друг міцно обняв мене.

— Як справи? Як життя? Тільки чого ти мене постійно називаєш Рома?

Ми стояли біля невеличкої одноповерхової халупи мого друга. Із оселі виглянула дружина Ромаріо і махнула мені рукою:

— Привіт, Пол, — сказала вона.

— Привіт! — стримано відповів я.

Вона також мене не любила.

— Ось гроші, — одразу дістаю купюри із кишені і нервово озирюсь на машину —

сподіваюсь, ніхто не наважиться...

— Ох, мужик, ти так мене виручив. Не знаю, як я зможу тобі віддячити.

— Забий, мужик, ми ж друзі, — відповідаю.

— Як Ліла? Вдома?

— Пішла. Кинула мене.

Ромаріо не розгубився ні на мить. Просто таким він був — готовим до всього у будь-яку хвилину. Його обличчя скривилось у щирому співчутті. За це я його і любив — повну відсутність лицемірства.

— Ох, мужик, лажа... Але забий. Дівок у світі мільйони. Знайти іншу — раз плюнути.

— Я згоден, згоден, Ром.

— О, Ром, це уже краще! — засміявся він, і сховав гроші у кишеню.

— А ти як?

— Четверо дітей. Четверо дітей — от і все, що можна сказати про моє життя.

Одразу після цього, немов по команді, із дому почали вибігати діти. Двоє дівчат. І найстарший хлопчик.

— Четвертий лише місяць тому народився. А це... Майк, ходи сюди.

До нас підбіг найстарший. Ромаріо обняв сина:

— Це Майк. Він буде серйозним мужиком. Може, навіть якимось відомим спортсменом.

Хлопець мовчав, але обняв батька у відповідь. І раптом я відчув щось зовсім протилежне собі, протилежне ізоляції — поєднання. Силу поєднання людей. Батько і його син. Вони дійсно любили одне одного?

— Здоров, Майк, — я простягнув руку малому, і він потис її.

— Це Пол. Мій друзяка Пол. Шикарний мужик.

Ромаріо сказав це, і у горлі мені раптом став клубок. Як же ти помиляєшся, Ром. Навіть не уявляєш як...

— Ну, біжи.

Тато відпустив сина і той погнав кудись. Діти ніколи не ходять — вони бігають.

— Присядемо? Маєш час? — запропонував мені господар і кивнув на якусь купку дощок.

Я погодився, і ми сіли. Якусь мить замислено мовчали. Немов тон розмови мав змінитись і кожен підбирав слова.

— Напевно, класно мати дітей. Чотирьох дітей, — тихо промовив я.

— Бля, мужик, це пекло... — відповів раптом Ром. — Що кльового у дітях? Подумай сам. Нічого. Вони безпомічні, за ними треба постійно дивитись. Годувати їх, вдягати. Все твоє життя тратиться лише на те, щоб вони вижили.

Він зробив невелику паузу. Я не перебивав.

— Діти вбирають у себе все найгірше, — продовжив Ром. — Ти можеш любити їх весь час, вчити хорошим вчинкам, а потім ти один раз збрешеш, один раз матюкнешся і все: вони миттю починають лаятись і брехати.

Я несміливо загіготів.

— Ну, чесно, мужик, це просто неймовірно, як легко вони вчаться лайну. Просто якісь воїни зла! І приходиться докласти стільки зусиль, щоб навчити їх хоч трохи хорошому, хоч трохи якогось... добра.

Ромаріо сплюнув. Ми обоє розуміли, у якому місці ростуть його діти. За яких умов. Дивовижно, але у випадку людей, схоже, еволюція не працює. Багаті, розумні батьки як правило заводять одну дитину. Або взагалі не заводять. А такі як Ромаріо — бідолахи, алкоголіки, неблагополучні — плодяться до десятка. І хто у результаті населяє планету? Хто залишає потомство?

Я не хочу сказати нічого погано про свого друга Ромаріо, але у минулому він був наркоманом. Пройшов через всі звичні круги його середовища — алкоголь, «ширка», крадіжки, можливо, навіть убивство. За ним тюрма плаче. А у нього уже четверо дітей.

— Настав час для всіх нас стати трохи відповідальнішими, правда ж? — запитав я.

Ромаріо посміхнувся і кивнув.

— Правда.

Хоча, чесно кажучи, всі ці сімейні проблеми були для мене чужими. Адже я не знав своїх батьків — я виріс у сиротинці.

Від Кален

— Скільки ти коштуєш?

— А скільки ТИ коштуєш?

Ось, що він запитав після кількох хвилин мовчання, і я відповіла йому миттєво. Я звикла до грубощів. Звикла, що чоловіки мають мене лише за шматок м'яса. Що ж, їх нічого винити — більша частина їхнього мозку розташована у головці члена. Саме тому, коли вони замислюються, то так часто чухають поміж ніг.

— Ніскільки. Я вартий нуля.

— Жалієш себе?

Ми їхали однією із вулиць міста. Його обличчя ледь виднілось і лише зрідка потрапляло у світло ліхтарів. Але очі — ось куди мені найбільше хотілось зазирнути. Я завжди вважала, що маю уміння дізнатись із погляду все про людину. Але ці очі ховались від мене у пільмі.

Він захитав головою.

— Уже, напевно, ні... Не знаю. Можливо, я ніколи й не хотів бути чогось вартим. Жив, як камінь у пустелі.

— Лише серед людей.

— Лише серед людей... Просто ти приваблива. Я думав це нормальне питання. Ти ж проститутка, правильно?

Я раптом розсміялась від його безпосередності. І мені здалось, що на мить він захотів обернутись до мене, але його водійський обов'язок не дозволив.

— Що? — несміливо посміхнувся таксист.

— Як тебе звати?

— Пол.

— Пол, це нормальне питання, коли я у борделі і питати ти будеш у адміністратора. Поза тим місцем я не приймаю клієнтів, — поблажливо пояснила я.

— Зрозумів. Нема питань. Просто я ніколи не стикався... стикався, але не був у таких місцях.

— Жартуєш?

— Чесно. У мене була дівчина. Чотири роки. Ми жили разом.

— Везунчик, — іронічно промовила я, помітивши, що він сказав це у минулому часі.

— Та-ак. Можливо, я не цінив цього. Мав зробити щось більше... Що може сказати камінь про людей?

— Не наступайте на мене.

— Що?

— Не наступайте на мене — ось, що може сказати камінь ДО людей.

Дивно, я очікувала, що він зараз почне розповідати, як сука-дівчина кинула його бідного-нещасного, як він хотів одружитись із нею і завести купу діточок і навіть ніколи їй не зраджував, якщо не рахувати той безневинний відсос Елізи у офісі. Але Пол дивився на це під іншим кутом... Які ж у нього очі?

— Ти не сказала, як тебе звати.

— У нас це заборонена тема. Я можу назвати тобі лише псевдо.

— Тоді не треба. Все одно скоріше за все я більше тебе не побачу.

Він промовив це спокійно. Як хірург, котрий щодня відрізає людям кінцівки. Я замислилась. Звісно, це зачіпає. Невже, ти не хочеш мене більше побачити? Зрештою, побачити його серед своїх відразливих клієнтів було б непогано.

Я швидко окинула оком машину — у нього не вистачить грошей на регулярні візити.

— Про що ми ще можемо поговорити? — чесно запитав він.

— А тобі хочеться?

Якусь мить він мовчав, а потім кивнув:

— Так.

— Мене звати Кален. Це моє справжнє ім'я.

Він поліз у кишеню і через секунду дістав звідти якусь крихітну річ. Пол простягнув її мені на заднє сидіння. Візитка. Жахливо надрукована, між

іншим. Я взяла.

— Я можу відвозити тебе на роботу. Якщо захочеш. Я часто буваю у цьому районі вночі. В закусочній у Боба.

— Добре. Я подумаю над цим.

У машині настала тиша. Не у кожної розмови є післямак. Не у кожної — підтекст. Але у цієї було і те, і інше.

Через кілька хвилин ми нарешті добрались до місця призначення, і він увімкнув світло у машині, щоб отримати плату. Першим, що я побачила були очі. Блакитні. Ми зустрілись поглядами. Було щось неймовірно дивне у цьому моменті. Але я не могла второпати що саме.

— Ось. Без здачі, — простягнула я йому гроші.

— Дякую, Кален.

— Старайся не називати мене по імені при людях.

— Я це розумію.

Він кивнув і більше нічого не говорив. Опустив очі. Не побажав мені гарної ночі чи роботи, що могли би недоумкувато ляпнути багато чоловіків. Ні, він розумів більше, ніж здавалось, більше, ніж він сам вважав.

— Бувай, Пол.

— Бувай.

Я вийшла із авто і попрямувала до будівлі. І

піднімаючись по сходах зрозуміла, чому той момент був дивним — я побачила його очі і не зрозуміла, що він за людина. Мій талант мене підвів.

Всередині на мене уже чекав Карл — наш товстий адміністратор. Він виглядав схвильовано.

— Мімі! Нарешті! Поквапся!

— І тобі добрий вечір, — буркнула я, але Карл уже взяв мене під лікоть і наполегливо повів за собою.

— Готуйся, — кинув він, коли ми опинились у моїй «робочій» кімнаті, і зник за дверима.

Я зітхнула. Яка швидка зміна відчуттів. Так, Кален, треба настроїтись на роботу! Я стала перед дзеркалом і окинула себе оком: приваблива жінка, із чіткими гранями губ, короткою стрижкою і вічною скалкою зморшки між брів. Хоч останнє завжди додавало мені сексуальності. Чоловіки казали, що ця риса робить мене «розумною».

— Люба Мімі...

Я здригнулась — у кімнаті нечутно з'явився Карл. Попри те, що він був жирний, як свиня, рухатись він умів як кішка.

— ... пам'ятаєш, я казав тобі, що скоро приведу особливого клієнта?

Чорт, я думала, то був жарт. Тілом побігли мурашки — у нашій справі ніхто не прагне «особливих клієнтів».

— Чудесенько. Я його привів.

Він ступив крок назад і вимкнув світло. «Ей!»

— вигукнула я і напружилась всім тілом.

— Поки що вимкну світло, — винувато зронив Карл. — Клієнту треба звикнути.

Карл вийшов і хтось увійшов. Хтось страшний — я зрозуміла це без погляду у вічі...

Від Раґнара

Дівчина. Чому я не можу знайти її слідів у квартирі?

«Ці безкінечні коридори ведуть тебе у безвість. І таке враження, що спустився сюди ти не цілий — лише частинка твоєї свідомості тут. Лише уривок. О, я пам'ятаю, колись давно, у якомусь непоганому місці існував ТИ (Я!). І що було далі? А що було до цього?»

Я повернувся у свій барліг. Завдання було назначене на завтра. Завтра вночі. Чим тоді зайнятись сьогодні?

«Я заснув. Я опустився сюди. У ці безкінечні коридори світів-снів. Невідомо, де тут початок і кінець. Різома. Загадкова структура, що заплуталась сама у собі і залишилась невизначеною для людського мозку. Щойно ми намагаємось її зафіксувати в уяві, як вона вислизає. І знаєте що це означає? Вона рухається. Різома, немов зміїний

клубок, постійно рухається. Всіма частинами водночас».

Ось вони — під ліжком. Жіночі труси. Отже, це правда. Вона була тут. Я заплющив очі, щоб пригадати цю жінку. Обличчя? Голос? Темна чи світла? Як торкалась мене? Немов мелодія, що крутиться на язичку. А-а-а, все марно! Розчаровано б'ю кулаком у стіну і викидаю труси у смітник.

Безкінечні коридори спогадів, що постійно рухаються у голові. Немов зміїне кодрло.

Я відчиняю вікно, щоб поглянути на нічне місто і вдихнути трохи свіжого повітря. Звісно, у мегаполісі про «свіжість» залишається лише мріяти. Інколи я думаю над тим, щоб поїхати кудись у гори... Проте ці думки йдуть самі собою.

Я не одразу помічаю його. Чорна тінь причаїлась у темряві. Зріст під два метри. Здоровило. Очі — поблискують вогниками вулиць. Я відчуваю, як він стискає свої кулаки і зуби.

І це таке непогане питання насправді: куди йдуть думки? Ми не дуже уважно спостерігаємо за тим звідки вони беруться, але куди вони зникають? Де розчиняються всі ці надважливі думки у нашій голові?

Чорна постать стає все виразнішою для моїх очей. Я трохи висуваюсь із вікна. «Яке ж у нього обличчя?» — виникає природне зацікавлення. І що далі? Що він зробить? Його кулаки стискаються.

Наші погляди схрещуються. Я відчуваю це так чітко, на відміну від моїх думок — куди вони зникають просто у цю мить?

Нічний гість опускається на коліно. Двохметрова постать зменшується у два рази і схиляє голову.

— Моє шанування, мій Лорде, — промовляє його голос.

І все стає зрозуміло. Ця нова думка вириває нізвідки і постає у моїй голові: він прийшов вклонитись мені...

РОЗДІЛ 2. СТРАШНІ СНИ НАЯВУ

«Люди не стають поганими. Вони уже погані, від природи».

Нотатки

Від Кален

Якийсь час він стоїть у темряві біля дверей. Я відчуваю, як він свердлить мене очима. У шухляді тумбочки я ховала пістолет. Заряджений. Карл був би вельми розлюченим, якби дізнався про це, але мені байдуже — я не хочу закінчити як Ліза, котрій один виблюдок закрит рота кляпом, а потім вирвав руку. Уявляєте?

Як швидко я встигну дістати зброю?

— Ну? Ти там всю годину будеш стояти? — гаркнула я.

Із псами — по-собачому. Чоловік раптом швидко рушив до мене, і я блискавично вихопила пістолет.

— Стій!

Він завмер.

— Я попереджаю, якщо ти захочеш зробити мені боляче, я тебе не просто пристрелю — ти будеш мучитись.

— Я прийшов до жінки. Для чого її бити? Вона слабка істота.

У нього був чітко поставлений голос. Немов він декламував ці слова зі сцени перед величезним натовпом. Моя ліва рука потягнулась до настільної лампи і натисла на кнопку. Його обличчя освітила лампочка, і в мене у душі похололо.

— То ми приступимо? — запитав він, і кинув свій картуз на ліжку.

— Як тебе звати?

Мій голос затремтів.

— Адольф! Але я сподіваюсь на повну анонімність тут. Правда ж?

Я дуже повільно кивнула.

— Та-ак. Безперечно.

Моя рука ослабла — пістолет опустився на ліжку. А чоловік почав роздягатись.

Від Раґнара

— Тіло — це зло. Душа — добро. Пам'ятайте про це хлопці, коли у вас будуть стріляти, — шкiрiться Остiн i дiстає свiй маґнум 500. Це не зброя — це сама жорстокiсть. Її варто використовувати, коли треба знищити ворога, котрий стоїть за холодильником у домі сусіда...

— Я не готовий відмовитись від свого зла... — промовляю своїм найнижчим тембром із заднього сидіння. Немов ведмідь із барлоги. І мужики нагороджують мій дотеп сміхом гієн, що занюхали здобич.

Старий порт. Місце, де вся темна сутність міста згущується у чорну діру. Місце, де із туману виринають чудовиська — найстрашніші люди у цьому світі. І тобі залишається лише одне: перетворитись у звіра.

— Найменше у житті я хотів би здохнути ТУТ, — промовляє Джордан.

— Не думай про таку прекрасну перспективу. Ти заслуговуєш на краще, — плескає його по плечу Остін.

Старий порт — місце тутешніх легенд. Місце смороду. Крізь яке проходять тисячі тонн забороненого вантажу. Поліція сюди навіть не приїжджає. І Мальдіні ніколи не мав тут справ —

він був педантом. А тут надто брудно навіть для його посіпак.

— Обіцяю, що я тебе похороню у іншому місці, гаразд Джо? — запевняю напарника.

— Рагнар, твоєму слову я вірю!

Ми сиділи у нашому автобусі і чекали. Рікі постійно крутився і шморгав на задньому сидінні поруч зі мною.

— У мене погане передчуття хлопці, — сказав він.

— Засунь собі його глибоко в жопу, — гаркнув я, і Рікі стулив рота.

— Ще дві хвилини, пацани, — зиркнув на годинник Остін.

Старий порт. Місце, де тобі здається, загубилась частинка тебе. Та частинка, котра виринає зі страшних снів. Вона кричить: «Забери мене звідси, Рагнар, забери!» Але милосердя не повинно бути. Особливо до себе.

— Погнали, — дає команду Остін, і ми всі виходимо із машини.

Сирість і туман. Надворі — глибока ніч. Десь поруч хлюпотять морські хвилі і якісь істоти роблять свою темну справу. І наша невелика банда пірнає у всю цю моторошну атмосферу. Намагаючись бути непомітними, ми пересуваємось під прикриттям контейнерів та ящиків.

Нарешті ми бачимо їх — нічних істот порту.

Це прості бандюки, що перевантажують товар у машину. Остін, що йде попереду, на мить завмирає, а потім шипить нам:

— Свідків не залишаємо.

Ми розділяємось, щоб оточити супротивника.

— Давайте швидше — мене дома така тьолка чекає, що ви би умерли із заздощів, якби побачили.

— Покажи фотку.

— Дивись.

— Якесь знайоме лице... А вона випадково у порнусі не знімалась?

Бах! Я убиваю найближчого до себе. Того, хто хвалився своєю дівкою. Наступним на землю падає його дружок, що стояв поруч. У вогкій безмежності порту лунає ще черга вистрілів. Одному із бандитів розносить на шматки голову — це Остін. Чорт, не міг би уже взяти простіший пістолет?

У цю мить я помічаю, як якась тінь кидається убік. Без роздумів, біжу за нею.

— Ей! — кричить хтось мені у спину.

Гонитва за здобиччю — це завжди такий кайф. Зовсім не те, що взяти і тупо перестріляти суперників. Я знову помічаю «тінь». На цей раз уже краще: це чоловік. Точніше — хлопець. Дрібної статури.

Я спиняюсь. Здається, він мене не помітив. Жертва не знає про хижака. Хлопець також

спиняється, ховаючись за ящиком і обережно виглядає із-за нього. Його серце калатає, мов відбійний молоток. Як на долоні, маленький, ти у мене як на долоні. Обходжу хлопчиська і різко хапаю його.

Він видає щось схоже на здавлений крик і хапає ротом повітря. Я тримаю його немов у лещатах — не вирватись. На вигляд хлопцю дійсно років 16. Чого його взяли сюди? Навчити? Показати?

— Ти труп, ти в курсі? — видихаю йому у обличчя.

Чи є хоч якісь варіант, щоб я відпустив його живим?

І раптом хлопець починає хихотіти. Його очі навіжено випучуються.

— Придурки. Ви довбані ідіоти. Це ви трупи.

— Чого це? — спокійно уточнюю.

— Бо це товар містера Драка.

— Брешеш.

— Люди перед смертю не брешуть.

— Інколи буває. Щоб врятувати свою шкуру.

— Мене не врятувати. Як і вас, клоуни.

Я на мить замислився. Чи є хоч якийсь варіант?...

— Якщо ти залишишся у живих, це нам якось допоможе.

— Ні. Я проста сошка. Нікому не потрібна.

Убивай уже!

— Нас послав Мальдіні. З якого дива він попре на Драка?

— А мені звідки знати?! Убивай!

Удар — хлопець обм'як. Я дістав пістолет і націлив його на серце. Мій мозок гарячково намагався знайти вихід із ситуації. Схоже, хлопцеві не було сенсу брехати, але тоді це фатальна підстава для нас всіх. Мальдіні вирішив позбутись нас? Не думаю... Тоді що? Зателефонувати йому і розповісти? «Шеф, ви в курсі що ми крадемо наркоти Драка? В курсі... Ну ок тоді, гроби нам замовили? А собі?»

Бах! Один. Контрольний? Бах. Хлопець помер.

А я рушив назад. Там все було гаразд — пацани уже вантажили товар у наш автобус.

— Ей! Може допоможеш? — вигукнув Джо-дробовик.

— Може й допоможу. Я утікача зловив.

— О, круто! Прогавили би його — було би нам хана, — зрадив Рікі.

Але я би на його місці не радів.

Від Пола

Єдине, що я обожнюю у своєму житті — це нічні поїздки містом. Часто, я підбираю пасажирів,

немов прислухаюсь до чужих історій. Люди у час ночі не знають меж відвертості.

— Я трахнув її. Просто на столі начальника, — хизується на задньому сидінні лисуватий коротенький офісний працівник. — Хотів кінчити йому на клавіатуру, але потім передумав — видно протверезів.

— Круто, а там хіба камер нема у офісі?

— Камер?...

У чоловіка починають вилазити очі із орбіт.

— Вези мене назад! Розвертай! Сука, падла!

Алкоголь завжди звільняє нас від відповідальності бути собою.

— Він зраджує мені, розумієш, зраджує уже давно, — ридає на задньому сидінні жінка за сорок. Її розпатлане волосся липне до мокрого обличчя.

— Співчуваю.

— Ми колись були такі щасливі... Він казав мені, що кохає, кожного дня. Він так ніжно дивився мені в очі...

Жінку трусить від сліз. А я немов заглядаю у вікно. Вікна чужих життів. Тому що у мене свого нема? Тому що я просто сповідальня на колесах — люди сідають на задне сидіння, щоб поділитись своїми гріхами? Ніч — час зізнань.

Скільки пасажирів я перевіз за купу років своєї роботи? Тисячі. І знаєте, що я зрозумів за весь цей час? Не існує людини без гріха. Кожен із нас

носить всередині погані вчинки. І хоче покаятись. Щоб знову мати змогу вчинити щось погане.

— Я убив її. Маленька дівчинка... Вона була така маленька і чиста. Шостий клас. Я просто хотів забрати її чистоту.

Шалені вирячені очі дивляться на мене із заднього сидіння. Сьогодні мені «пощастило» натрапити на справжнього маніяка.

— Якщо ти зателефонуєш у поліцію, я уб'ю тебе, — погрожує він мені, хоч сам щойно зізнався у злочині.

— Я нікому не збираюсь дзвонити, — хитаю головою.

— Уб'ю тебе, хоч це мені не принесе ніякого задоволення! Ти ж брудний.

— Так і є.

Маніяк трохи розслабляється:

— А ти знаєш, що у Японії є канібал убивця, котрий видав книгу мемуарів і став дуже відомим?

— Ні, не знав.

— Іссей Сагава. Він убив свою однокурсницю у Франції, а потім їв її два дні. Його посадили, але не надовго. Зараз він на свободі і став популярним через свою книгу, у якій все описав. Канібал на свободі, уявляєш?

Я розумію на що він натякає — наступного разу він хоче з'їсти свою жертву. Скількох він ще уб'є, перш ніж його хтось зупинить? Найстрашніше

те, що багато із цих маніяків уміють прикидатись добропорядними членами соціуму: ходити на роботу, посміхатись знайомим і проводити короткі розмови про погоду та футбольні матчі.

Найстрашніше те, як потвори легко маскуються у нашому далеко не ідеальному соціальному устрої. Але я не з тих, хто прагне зупинити їх. Я лише таксист — воджу пасажирів нічним містом.

— Тут є довга історія всередині тебе, чи не так? Ти був би щасливий розказати її, правда ж? Адже ти постійно повторяєш її одному слухачеві. Переслідуєш його, нашіптуєш йому свої страхи, викрикуєш йому свої переживання. Кому? Собі самому.

«Ще з дитинства я був несміливим хлопчиком. Мені важко було дати відсіч хуліганам, бо коли справа доходила до бійки — мене паралізовував страх. Я буквально не міг поворухнутись і готовий був терпіти будь-які знущання, будь-які образи. Дорослі мене потім заспокоювали (особливо — жінки), що справа ніколи не вирішується кулаками, і що я чинив правильно, коли не вступав у конфлікт, проте ми з вами добре знаємо у чому річ. Я просто був сцикуном!»

Або інше: «Ще із малого у мене нічого не виходило із дівчатами. А просто боявся до них

підійти, заговорити із ними...» Або: «Все життя у мене не виходить заробляти гроші. Постійно не справляюсь із завданнями. Постійно стається якась лажа». Відчуваєш? Як натхненно ти повторяєш сам собі цю історію? Кожен день, кожную хвилину — торочиш це сам собі у голові: «Я боюсь, я не вмію, у мене не виходить».

І знаєш, якби у тебе була інша історія, та, у якій все виходить «Ще з дитинства я був сміливим хлопчиком, я міг побити любого. Всі дівчата були мої. Із бабками також все було зашибісь», то ти би так ніколи і не розкрив очі. Лише біль, страждання змусять тебе очуняти від сну.

— Боб, мені здається я прокинувся.

— Що це значить?

Боб подає мені мій улюблений гамбургер із сиром і картоплю фрі із фірмовим соусом.

— Коли Ліла пішла від мене, вона сказала мені: «Я старалась тебе любити, але тебе легше ненавидіти».

— Жахливі слова... Люди завжди говорять страшні слова, коли кидають когось... Це ж не означає, що вони дійсно так думають, не означає, що це правда.

— А що?

— Вони просто дуже хочуть зробити комусь боляче. Щойно нас ображають, ми прагнемо образити у відповідь. Такий... закон.

— Знаєш, Боб, люди, які сідають на заднє сидіння мого таксі... Їх також легше ненавидіти. Декого із них можна пожаліти, але не полюбити.

Боб замислено поглянув у зоряне небо.

— Не знаю щодо них, але ти — хороша людина.

Для чого ми говоримо такі фрази? Щоб підбадьорити когось? Можливо, після таких фраз люди і стають хорошими? Можливо, ми настільки піддаємось впливу чужої думки, що буквально міняємось від сторонніх слів.

— Дякую, Боб. Я також тебе люблю.

Боб простодушно засміявся:

— Такі слова я сказав недавно Міккі Рурку, котрий викинув мою картоплю фрі, бо вона йому була несолена.

Балачки, балачки. Після них здається, що стає легше на душі. Але все одно — щоб зняти тягар, потрібно щось більше. Щось інше.

Я знову на дорозі. Їду куди очі дивляться. Тієї ночі все було як завжди і лише один пасажир був зовсім не таким, як усі. Він сів на заднє сидіння, важко видихнув перегаром і повернув до мене свою лису, загрозливу голову.

— А у ТЕБЕ, яка історія? — спитав бандит.

Від Раґнара